

Αν και δε δάκρυσε για τον εαυτό Του, αλλά για τη δική μας φθορά

[/ Ορθόδοξες Προβολές](#)

Ο Κύριος, στην «Επί του Όρους» ομιλία του, μακαρίζει τους «πενθούντας» μετά το μακαρισμό των «πτωχών τω πνεύματι», δηλαδή των ταπεινών. Ο αληθινά ταπεινός έχει αδιάλειπτο πένθος, γιατί αισθάνεται την ευτέλειά του σε όλα και προσεύχεται με πόνο προς τον «δυνάμενον σώζειν», τον Θεόν.

Το πένθος γεννιέται από την αίσθηση της μικρότητας, της μηδαμινότητας, της ευτέλειας και αδυναμίας του ανθρώπου. Είναι ο αψευδέστερος πρέσβης προς αυτούς, που μπορούν να προσφέρουν σωτηρία και αντίληψη, ειδικά όμως προς το Θεό, που είναι ο μόνος άξιος να παρηγορήσει.

Το πένθος δεν υπήρχε όταν ο άνθρωπος βρισκόταν στους κόλπους της παναγάπης και της υιοθεσίας του Θεού. Προστέθηκε κι αυτό στις παιδευτικές ποινές κατά της ανθρώπινης αυθάδειας μετά την πτώση.

Δε νομίζω να υπάρχει σε όλο το φάσμα της μετάνοιας τόσο ευεργετικό μέσο και μέτρο, που να φέρνει άμεσο αποτέλεσμα. Το πρώτο πράγμα που αντίκρυσε ο

πρωτόπλαστος, μετά την εξορία του, ήταν το πένθος και το κλάμα. Αυτό δυστυχώς κληρονομήσαμε όλοι οι απόγονοί του. Αυτόν τον καρπό της δικής μας δυστυχίας γεύτηκε και ο Κύριός μας.

Αν και δε δάκρυσε για τον εαυτό Του, αλλά για τη δική μας φθορά και ελεεινότητα.

**Γέροντος Ιωσήφ Βατοπαιδινού, «Συζητήσεις στον Άθωνα»,
Ψυχωφελή Βατιπαιδινά 13**